

INVESTIȚIA

Îi sunt recunoscător fratelui Pearry pentru că m-a invitat aici și pentru toată cooperarea voastră.

Cred că aceasta este a treia vizită în frumosul vostru oraș, și pot spune că întotdeauna am găsit aici oameni prietenoși, care vorbesc cu tine și îți dau mâna fie că te cunosc, fie că nu.

Am mai vizitat unele centre de afaceri și întotdeauna mi s-au părut deosebite de cele din nord. Acolo, sunt așteptat să merg, apoi toți așteaptă să plec și asta-i tot. Rar se poate auzi: „Mulțumesc că ați venit. Mai poftiți pe la noi!” dar îmi place aceasta.

Sunt mai bătrân decât tatăl fratelui Pearry, așa că, îmi va permite să-i spun: „frate Pearry,” nu-i așa? Eu nu l-aș fi recunoscut, atât de mult a crescut de când nu l-am mai văzut, dar mi l-a arătat fiul meu, Billy, cu care a fost coleg de școală.

Când m-a văzut, fratele Pearry, m-a rugat să vorbesc la banchetul pe care urma să-l țină cu unii din colegii de afaceri. Păi, cu siguranță nu sunt un orator bun, dar este o onoare pentru mine să am o astfel de invitație.

Am avut privilegiul să călătoresc în toată lumea și am vorbit pentru Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline, iar pentru că avem puțin timp la dispoziție, vreau să vă spun ce mi s-a părut nostim.

Eram tot la o întrunire a oamenilor de afaceri, iar un bărbat a venit la mine și m-a întrebat:

„Sunteți predicator, nu-i așa?”

„Da, domnule,” am răspuns eu.

„Cum de sunteți între acești oameni de afaceri?”

„Sunt și eu un om de afaceri,” am răspuns.

„O, așa! Dar ce fel de afaceri faceți?” m-a întrebat.

„Siguranța Vieții veșnice.”

El nu m-a înțeles ce am spus pentru că vorbeam foarte repede, așa că a continuat: „O, deci „Siguranța Vieții veșnice”! Nu cred că am mai auzit vreodată de Compania aceasta.”

„Păi, destul de rău,” am spus eu.

„Dar unde este sediul ei?”

„În cer,” i-am răspuns.

Eu sunt în această afacere și mi-ar place să închei o poliță cu fiecare dintre voi, după ce se va încheia serviciul acesta. Sunt foarte încântat de slujba mea.

Îmi amintesc că după ce m-am căsătorit, într-o zi stăteam în casă cu soția mea, când am primit vizita unui frate care lucra la compania Western-Suothern. Băiatul acela vindea pentru „Prudenthail” și era tare cumsecade. Dacă nu mă înșel, fratele lui este lucrător baptist și a scris „Odaia de sus” ziarul lor. El a venit la mine și mi-a zis: „Billy, am venit să discut cu tine despre o poliță de asigurare.”

„Păi, îți mulțumesc, Wibner, dar eu am deja o asigurare.”

„O, atunci îmi pare rău,” mi-a zis el. Soția mea m-a privit ca pe un fățarnic, deoarece știa bine că nu am nici un fel de asigurare.

„La ce companie ești asigurat?” a continuat el.

„La „Viața veșnică”, i-am răspuns.

„O, deci asta era!”

„Da,” i-am răspuns. „Eu am Binecuvântata siguranță!”

Isus este al meu. O, ce mostră din gloria divină!

Eu sunt moștenitor al salvării

Venită de la Dumnezeu.

Născut din Duhul Lui. Spălat în sângele Lui.

Și el a continuat: „Billy, asta este foarte frumos. Eu apreciez mult acest lucru, dar nu te va putea îngropa în cimitir.”

„Este adevărat, dar mă va scoate afară”, i-am răspuns. „Eu nu mă îngrijorez cum voi intra în cimitir, ci cum voi ieși de acolo.”

De obicei, noi stăm în picioare în timp ce citim Cuvântul, dar în seara aceasta voi încerca să nu fac aceasta, pentru că știu că este greu să vă ridicați. Totuși, înainte de a citi Cuvântul, haideți să ne plecăm capetele pentru câteva momente de rugăciune, ca să vorbim cu Autorul Cuvântului.

Acum am glumit puțin, sau „ne-am dat drumul la gură”, cum spunem noi, așa că haideți să trecem la cele sfinte și cu sinceritate, să ne întoarcem inimile către ceruri, căci vom deschide Cuvântul Său. Noi știm că orice om sănătos, care poate să-și miște mâinile, poate deschide Biblia, dar să ne facă să-L înțelegem este unul singur, și acesta este Duhul Sfânt. Haideți deci, să vorbim despre El.

Tatăl nostru ceresc, desigur, suntem bucuroși pentru că în seara aceasta am putut să venim aici, în mijlocul acestor oameni, ca să avem părtășie cu Tine. Noi stăm în jurul acestor mese, privindu-ne unii pe alții, colegi de afaceri și creștini, gândindu-ne că vom avea alte ocazii să ne întâlnim, dacă va fi cu voia Ta. Nădejdea noastră este că vom fi cu toții Acolo, la marea Cină din cer, când Împăratul va ieși, va șterge orice lacrimă și va spune: „Ai lucrat bine, rob bun și credincios. Intră în bucuria Domnului tău, care a fost pregătită pentru tine încă de la întemeierea lumii.”

Doamne, dacă este cineva care nu Te cunoaște în felul acesta, Te rog să faci în așa fel încât gândirea lui să fie schimbată și să se întoarcă spre Tine, fie că se află în locul acesta, fie că ne ascultă prin intermediul televiziunii sau al benzilor care vor ieși.

Binecuvântează-ne pe toți și binecuvântează citirea Cuvântului Tău. Îndreaptă inimile și gândurile către sfârșitul acestei vieți, și fă-ne pe fiecare să ne întrebăm care va fi starea noastră atunci, căci suntem siguri Tată, că toți trebuie să părăsim această lume într-o zi, deoarece suntem muritori.

Ajută-ne să privim spre Cel veșnic, singurul care poate să ne dea Viață după moarte. Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele Fiului Tău, Isus Hristos. Amin.

Aș vrea să fiți atenți puțin, pentru că vom citi din Cuvântul Domnului. Aș vrea să citesc din **Evanghelia după Marcu, capitolul 10.17-22:**

„Tocmai când era gata să pornească la drum a alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui, și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac să moștenesc viața veșnică?”

„Pentru ce Mă numești bun?” i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.

Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe mama ta și pe tatăl tău.”

El I-a spus: „Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.”

Isus S-a uitat țintă la el, I-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește un lucru: du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții.”

Fie ca Dumnezeu să adauge binecuvântările Sale la Cuvânt.

Întotdeauna m-am gândit că oamenii de afaceri sunt interesați de o investiție bună, așa că îmi voi intitula scurta predică pe care vreau s-o țin în fața voastră, **„Investiția”**.

Un om bun de afaceri privește totdeauna spre o investiție profitabilă. Dacă nu privește așa, nu este un bun om de afaceri. El trebuie să privească după ceva real.

Aș vrea să vă vorbesc despre invitația pe care v-am făcut-o acum câteva minute, despre polița de asigurare pentru Viața veșnică, deoarece și eu m-am prezentat ca fiind un om de afaceri. Da, și eu am o afacere și aș vrea să vă vorbesc despre ea câteva minute. Mi-am notat și câteva texte aici.

Nu este o afacere bună să joci la Casino. Orice om știe că jocul de noroc nu este o afacere bună, pentru că ai nevoie de o șansă. Astfel, într-o zi poți fi un om bogat, iar în următoarea poți fi un cerșetor. Eu cred că jucătorul trăiește doar din ce-i oferă momentul și nu privește mai departe, în viitor, de aceea nu am încredere în așa zisa „îmbogățire peste noapte” și nici în afacerile dubioase.

Cred că orice om de afaceri adevărat ar refuza o astfel de „șansă” și nu și-ar investi niciodată agoniseala de-o viață în astfel de afaceri.

Unii se bazează pe ideea că „aceasta nu este o formă sigură,” dar acesta nu este un motiv întemeiat. Părerea mea este că ar fi o prostie să investești într-o astfel de firmă. Spun aceasta pentru că am avut un prieten care a făcut o asemenea încercare, iar rezultatul a fost că a pierdut tot ce a avut. Era pe punctul să se retragă din afacere, dar apoi s-a gândit: „Ei bine, voi încerca șansa aceasta”. Pe urmă, s-a dovedit însă, că acea firmă era doar de formă și nu se ocupa de nimic, așa că bietul om a pierdut tot ce avea.

Deci, eu cred că dacă un om vrea să facă o investiție bună, mai întâi trebuie să verifice acea companie sau firmă, ca să vadă cu ce se ocupă și cum merge. Cred că orice persoană ar trebui să facă aceasta.

Înainte de a merge mai departe, vreau să spun că nici ideea de a ține bani în buzunar nu este bună. Astfel, mulți oameni spun: „Eu îmi țin banii în buzunar, căci așa sunt sigur că-i mai am,” dar știu că voi, oamenii de afaceri nu gândiți așa. Acea nu este o idee prea bună, pentru că pot fi furați.

Cel mai bine, este ca banii să fie în circulație. Voi știți cum a făcut Domnul odată.

El a dat câțiva talanți unor oameni, făcând astfel o investiție. Celor care au făcut o afacere bună, El le-a dat dividende, dar Biblia spune că printre ei a fost și un om care a preferat să țină banii în buzunar, sau i-a îngropat undeva. Aceluia i s-a luat și ce avusese și s-a dat celui care a atras cele mai multe dividende, deci celui care a făcut cea mai bună afacere. (Matei 25.14-30). Vedeți, acesta este felul în care procedează Domnul!

Deci, dacă vrei să investești în ceva, va trebui să găsești o companie bună și de încredere, care va putea să-ți plătească înapoi. Aceasta este o investiție bună. După ce ai testat firma, îi cunoști activitatea, ai vorbit cu cineva care a mai făcut afaceri cu ea și îți confirmă că merită să investești acolo, spunând: „Este sigură 100%. Sunt corecți în plata dividendelor și au o mare rezervă de capital în spate, așa că nu se poate prăbuși,” poți acționa, căci faci într-adevăr o investiție bună. De-a lungul vieții oamenii au învățat această lecție, iar noi ne vom întoarce la Scriptură și vom vorbi despre un tânăr evreu care era foarte bogat, și care, se trăgea dintr-o familie bună, fără îndoială. În Biblie el este numit „bogatul tânăr conducător”. Eu voi schimba puțin și-l voi numi „bogatul tânăr om de afaceri,”

pentru că și el avea o afacere. Fără îndoială, tatăl său fusese un prosper om de afaceri, căci altfel nu ar fi avut atâta bogăție, nu-i așa? Iar fiul crescuse în tradiția familiei – să devină un bun om de afaceri. Și el a văzut ceva în acel tânăr Proroc din Galileea, numit Isus din Nazaret. Fără îndoială, i-a auzit pe preoții lui vorbind despre El și împotriva Lui, dar când a privit prima dată la Domnul Isus, a văzut că avea „Ceva” care-L făcea diferit de ceilalți.

Lucrurile nu s-au schimbat nici astăzi. Noi avem mari teologi în țară și în lume. Îi avem de mii de ani și sunt educați în aceste crezuri, având biserici bine așezate, dar eu nu despre aceasta vreau să vorbesc, ci voi vorbi despre „Viața veșnică”.

Și tânărul din povestirea noastră era membrul unei biserici, dar el a văzut ceva deosebit la Isus. Deci, i s-a dat posibilitatea de a face o investiție, atunci când s-a întâlnit cu Isus din Nazaret, despre care se spunea că ar fi Prorocul așteptat de popor, avea într-adevăr Ceva care Îl identifica cu Scriptura.

Cred că nici astăzi lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Astfel, când cei care citesc și iubesc Biblia, dau cu adevărat ochii cu Isus, cu ceea ce era El și cu ceea ce este, întreaga lor atitudine se schimbă, fiindcă nu este altul ca El!

Desigur, El nu avea multă școală, ci vorbea ca un om obișnuit și se îmbrăca la fel ca oamenii obișnuiți, dar cu toate acestea, era Ceva deosebit în El, Ceva care a atras și atenția tânărului nostru. Da, el a văzut că acel Om privea în viitor și îi spunea lucruri care vor veni, identificându-Se astfel cu Scriptura, dovedind că El este Dumnezeu ascuns într-un Om.

Eu cred că nu există nici un om care să fie întreg la minte și să nu se întrebe de unde vine, cine este și încotro merge. Au fost scrise o mulțime de cărți și au fost avansate multe teorii despre această taină, dar există o singură Carte care îți spune clar cine ești, de unde vii și încotro te îndrepti, iar aceasta este Biblia. Tot ce este contrar cu Ea este greșit, deoarece este scris că *„Cerurile și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35), și *„Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii mincinoși.”* (Romani 3.4).

Acest tânăr a putut să vadă că Isus era deosebit de toți ceilalți oameni pe care-i întâlnise până atunci; a putut să vadă împlinirea Scripturilor care arătau clar ce se va întâmpla în ziua când va veni Mesia, deci i s-a dat ocazia de a-L urma.

Când L-a întâlnit pe Domnul Isus și a văzut probabil adunările și serviciile Lui,

tânărul a alergat la El și a căzut în genunchi înaintea Lui, arătând prin aceasta că felul lui de apropiere era corect, după care l-a zis: „*Bunule Învățător, ce să fac să moștenesc Viața veșnică?*”

Vedeți despre ce era vorba? Tânărul nu l-a întrebat despre banii Lui, nici nu l-a zis: „Aș putea să vin și eu la biserică cu tine, domnule?” sau: „Aș putea să fac și eu parte din organizația ta?” ci întrebarea lui a fost: „Ce trebuie să fac ca să am viața veșnică?” Și i-a fost dată șansa s-o aibă, însă el a luat o decizie nesăbuită, refuzând-o! Nu a fost interesat s-o mai aibă, pentru că i s-a spus că trebuie să renunțe la personalitatea lui.

Isus nu era celebru și nu era crezut de cei mai mulți dintre oameni. Aș putea spune că 95% din oameni nu credeau în El. Unii ziceau despre El: „*Omul acesta are un duh rău,*” și nu puțini erau cei care-l numeau „Beelzebul” sau „un drac.” Totuși, Scripturile îl identificau clar. De altfel, Domnul Isus le-a și spus: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5.39).

Acel tânăr știa bine ce scria în vechile suluri; știa că IeHoVaH Dumnezeu a spus: „*Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie.*” (Numeri 12.6). Și tot Domnul spusese: „*Dar dacă nu se împlinește, atunci să nu-l ascultați.*”

Așadar, el a putut vedea împlinirea acelor cuvinte în Domnul Isus și a știut că El ține cheile Vieții veșnice. Acest tânăr dorea Viața veșnică, dar a refuzat ocazia ce i s-a arătat de a face acea investiție.

Isus era pe deplin legitimat ca fiind Fiul lui Dumnezeu, căci fecioara rămăsese însărcinată așa cum spusese proorocul, iar semnele pe care urma să le facă Mesia, se împliniseră total în viața Sa. Dar vedeți, ca să-L poată primi pe El, tânărul trebuia să renunțe la toată tradiția; trebuia să se întoarcă de la ea. Este trist, dar și astăzi se observă același lucru.

Noi putem face parte dintr-o biserică, dar, necazul este că de multe ori oamenii care se numesc creștini, nu doresc să renunțe la ei înșiși și la lucrurile lumii, așa cum s-a întâmplat și cu tânărul nostru care, a pierdut astfel posibilitatea de a avea „polița de asigurare pentru Viața veșnică”.

Și noi, asemenea lui, îl vedem foarte bine legitimat în Scripturi și avem ocazia să

primim acea „poliță” ce se dăruiește oricui vrea s-o primească.

După cum am spus, tânărul a văzut Ceva în Isus, ceva ce nu avea nici un alt om, dar prețul era atât de mare încât nu a fost dispus să-l plătească.

Același lucru se întâmplă și astăzi. Presupun că în seara aceasta vorbesc unor oameni care aparțin de diferite denominațiuni: bapțiști, prezbiterieni, romano-catolici, budiști, etc., și mă gândesc că dacă vedem cu adevărat, cu ochii noștri că Scriptura este legitimată ca fiind adevărată, am fi niște oameni total necugetați dacă am refuza-o, deși dorim Viața veșnică. Am face aceeași greșeală ca și tânărul din povestirea noastră.

De multe ori, clerul de azi ia aceeași decizie pripită, ca și tânărul nostru, din cauză că privește la crezurile lustruite, pe care le cunosc de la A la Z, și nu la Cuvânt.

Să nu uitați însă, că și preoții din acel timp cunoșteau sulurile de la A la Z și totuși au omis să vadă ceea ce a văzut acel tânăr.

El era interesat să primească Viața veșnică pe care o oferea Isus, dar când a aflat cât îl costă, a renunțat la ea.

Voi știți că Biblia ne vorbește despre această epocă în care trăim. Fratele Pearry a spus că trăim în zilele din urmă, iar eu pot să spun că cred cu siguranță același lucru. Cred din toată inima că Scriptura vorbește despre aceasta și cred că știința o dovedește. Da, oamenii de știință spun că mai sunt doar trei minute până la miezul nopții. Programele Tv și de la radio, felul cum se poartă oamenii, totul, arată acest lucru.

Aceste lucruri îmi amintesc de un băiețel care trebuia să treacă noaptea printr-un cimitir. El era înspăimântat, dar fluiera și încerca să se gândească că nu se teme. Vedeți? Așa este și cu noi. Deși știm bine în ce ceas trăim, încercăm să îi facem pe oameni să creadă că habar nu avem și că totul este în ordine. Dar și oamenii de știință știu; și Pentagonul știe și noi știm cu toții că este pe cale să se întâmple ceva. Acest lucru se poate simți și în natură – ceva este pe cale să se întâmple.

Și Biblia noastră spune în Apocalipsa 3, că biserica din epoca aceasta se va identifica perfect cu acest tânăr evreu, adică este „bogată și nu duce lipsă de nimic”. Mă refer la epoca Laodicea, care spune: „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Dar ce spune Domnul despre ea? „...nu știi că ești ticălos,

nenorocit, sărac, orb și gol.” (v.17).

Cred că ar fi ceva foarte penibil, să vedem pe stradă o persoană oarbă și goală, nenorocită și săracă, nu-i așa? Sunt sigur că imediat ar alerga cineva la ea și i-ar spune: „Prietene, ești gol! Ți se vede goliciunea. Intră repede aici, să-ți dau ceva să te îmbraci, apoi te voi duce la un medic să te consulte la ochi,” sau am încerca să facem ceva pentru acel om. Cum ar fi însă, dacă atunci când ați merge la o asemenea persoană, ca s-o ajutați, v-ar spune să vă vedeți de treaba voastră? Ei nici măcar nu știu că sunt în starea aceea. Vedeți?

Dacă ești într-o asemenea stare și știi, nu este chiar așa de grav, dar când nu știi că ești „*nenorocit, sărac, orb și gol,*” este îngrozitor. Un astfel de om nu poate fi ajutat pentru că nu primește nimic.

Acest verset trebuie să se împlinească la fel ca toate celelalte versete din Biblie, care mai sunt de împlinit. Biblia spune că aceasta va fi starea oamenilor din zilele din urmă. Ei L-au respins pe Isus, de aceea, astăzi este la ușa bisericii și bate, încercând să intre. Da, ei L-au respins la fel ca tânărul evreu bogat.

Biserica este chemată afară dintre neamuri, biserica este chemată să fie Mireasa lui Hristos. Biserica din zilele din urmă numită „creștină,” a făcut aceeași greșală ca și tânărul evreu: l-a întors spatele și l-a scos afară pentru că prețul era prea mare. Ei nu l-au putut primi.

Biblia spune aici, că ea este bogată și nu duce lipsă de nimic, la fel ca tânărul bogat.

„O,” spun ei, „noi suntem denomi-națiunea cea mai mare! Avem cei mai mulți membri, iar crezurile noastre sunt vechi de sute de ani. Nu ne lipsește nimic, așa că, nu avem nevoie de sfaturile tale!”

Păi, asta este mai mult decât atitudinea arogantă pe care a luat-o tânărul! El n-a avut o astfel de atitudine, iar Biblia spune că Isus a privit spre el și l-a iubit.

Mă întreb dacă nu cumva, în ciuda tuturor confuziilor și a felului lumesc, nu dragostea lui Dumnezeu este aceea care îl constrânge pe slujitor să stea în câmp, pentru a păstra credința adevărată?

Tânărul bogat nu a cerut Domnului îngăduința de a se alătura bisericii Lui, pentru că aparținea de una. El a dovedit aceasta atunci când l-a zis: „*Cunoști poruncile: să*

nu curvești, să nu furi, să nu minți, să nu înșeli și să-l cinstești pe tatăl și pe mama ta,” căci a răspuns: „....aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.”

Vedeți, aceasta arăta că părinții lui erau oameni cumsecade și-l duseseră la biserică de mic, dar ținerea poruncilor nu era destul, după cele văzute în Isus. Tânărul nostru era un băiat bun, bine educat și corect, dar vedeți voi? Crezul nostru, biserica noastră și ținerea poruncilor ei, nu ne ajută să primim Viața veșnică. Ele nu au ajutat atunci și nu ne vor ajuta nici astăzi, ci este altceva ce trebuie să faceți.

Noi putem fi un membru al bisericii, plin de moralitate și totuși să nu obținem Viața veșnică. Unii sunt teologi, alții învățători de școală duminicală, alții învățători în Biblie, dar cu toate acestea nu înseamnă nimic, deoarece și Satan cunoaște Biblia mai bine decât oricare din noi.

Biblia spune că „A-l cunoaște pe El este viața.” Vedeți? Nu „a cunoaște Cuvântul,” ci „A-L cunoaște pe El.” Și Satan cunoaște Cuvântul și tremură înaintea Lui, dar voi trebuie să aveți o experiență de viață nouă cu El. Adică, trebuie să muriți față de vechea voastră viață, să fiți îngropați, apoi să înviați la o viață nouă în Hristos Isus. Această viață nouă, vine numai prin nașterea din Duhul Sfânt.

Haideți să privim câțiva oameni care, de-a lungul epocilor, au primit această poliță și să vedem dacă a meritat sau nu. Fac aceasta, pentru că așa cum v-am spus deja, înainte de a face o investiție, trebuie să vă consultați cu cineva ca să vedeți dacă merită.

Am să aduc în atenția voastră pe cineva din Geneza – pe un prooroc numit Noe. Satan a încercat toate posibilitățile de a-l face să renunțe la acea „poliță de asigurare,” dar Noe a ținut cu tărie la făgăduințele lui Dumnezeu – polița vieții – deoarece Domnul îi spusese că tot ce va fi găsit în afara arcei va fi nimic. Atitudinea și credința lui, a fost ceva ciudat și neobișnuit, pentru oamenii care aveau „o gândire modernă” în timpul acela.

Așa este privită și Evanghelia astăzi: ciudată și neobișnuită, deoarece Dumnezeu lucrează întotdeauna ciudat și neobișnuit. Cuvântul Lui sună adesea neobișnuit față de interpretarea pe care vor să i-o dea oamenii, dar așa cum am spus de multe ori, Dumnezeu nu are nevoie de nimeni ca să-i interpreteze Cuvântul, pentru că El Își interpretează singur Cuvântul, aducându-l la îndeplinire.

În ce ne privește, interpretarea noastră înseamnă gânduri omenești pe care le punem în Cuvântul Său.

Când Dumnezeu a spus: „*Să fie lumină,*” a apărut imediat o lumină, iar aceasta nu mai avea nevoie de nici o interpretare. Dumnezeu a spus: „*Fecioara va rămâne însărcinată*” și așa a fost – nici acest Cuvânt nu mai avea nevoie de nici o interpretare.

Isus a spus: „*Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, căci voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului*” și El este aici deci nu este nevoie de nici o tălmăcire. Tălmăcirea este împlinirea făgăduinței Lui.

În Ioan 14.12 scrie: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi*” este adevărat? „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu,*” iar noi știm cu toții că acesta este adevărul. Deci nu este nevoie de nici o tălmăcire.

Noe s-a bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu pentru că era un posesor al poliței de asigurare pe viață. El deținea polița, era un „agent” și mergea pretutindeni oferind și altora posibilitatea de a primi o astfel de poliță. Dar pentru că nu era popular, nu a găsit pe nimeni altcineva, doar pe familia lui. Ceilalți oameni au considerat că polița lui este depășită, că nu reprezintă credibilitate. Părea că este total opusă dovezilor prezentate de cercetările științifice ale aceluși timp, deoarece afirma că „*va veni ploaie din cer,*” dar până atunci nu fusese niciodată ploaie din cer. Dumnezeu uda vegetația cu roua și cu izvoarele subterane.

Probabil că știința din vremea aceea era mai avansată decât cea de astăzi, pentru că au construit piramidele, sfinxul și multe alte lucruri pe care noi nici măcar nu putem încerca să le facem. Probabil că au atins și luna cu radarul sau mai știu eu cu ce?

Important este că Isus a spus: „*Așa cum a fost în zilele lui Noe*” adică o civilizație asemănătoare cu aceea, „*va fi și în zilele Fiului omului.*” (Luca 17.26).

Noi am văzut nu demult, cum, făcându-se niște săpături, au dat peste un sistem de irigații despre a cărui vechime nu se știe nimic. Vedeți, ar putea fi dintr-o altă eră dispărută.

Isus spunea: „*Așa cum a fost în acele zile...*” adică o civilizație avansată, oameni deștepți, și dacă acele lucruri se repetă, înseamnă că trebuie să fie și cineva care,

asemenea lui Noe, va oferi oamenilor o poliță de asigurare. El a spus că așa va fi. Noe nu putea să demonstreze nimic din ceea ce spunea, așa cum putea s-o facă știința cu instrumentele ei, care a arătat că nu este nici măcar o picătură de apă sus. Ei spuneau:

„Domnule, nu ești în toate mințile?” Dar el știa că Glasul care îi vorbise era Dumnezeu.

Prin urmare, dacă Dumnezeu a spus că „va veni apă din cer,” chiar dacă nu exista nici un strop de apă acolo, așa trebuia să se întâmple. Dumnezeu este Elohim, adică „Cel ce există prin Sine.” El este Atotcuprinzător, iar dacă El a spus: „va fi apă acolo sus,” înseamnă că era în stare să pună apă acolo sus, ca să-Și țină Cuvântul.

Și tatăl nostru Avraam, care era tatăl multor popoare, a avut această poliță.

Poate avem din întâmplare și evrei printre noi, de aceea, aș vrea să-i întreb cum au fost primite neamurile înăuntru. (Numele lui a fost schimbat din „Avram” în „Avraam” care înseamnă „Tatăl multor neamuri.” (Geneza 17.4-5)

Deci Avraam era tatăl multor neamuri. *„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință ci, întărit în credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu...”* (Romani 4.20). De ce? Pentru că și el deținea o poliță de asigurare: Dumnezeu îi făgăduise că va fi tatăl multor neamuri, nu numai tatăl poporului evreu. Când a primit această făgăduință de la Dumnezeu, Avraam avea 75 de ani, iar Sara 65. Cu toate acestea, el s-a depărtat de necredință, pentru că știa că este moștenitorul făgăduinței lui Dumnezeu, indiferent cât va trebui să aștepte împlinirea ei.

Poate că după prima lună de așteptare, el a întrebat-o pe Sara: „Cum te simți? Nu simți nimic deosebit? Eu știu că vom avea acest copil orice-ar fi, pentru că așa a spus Dumnezeu. Fă mai departe botoșeii, căci totul trebuie să fie gata pe când se va naște.” Astfel, a trecut primul an. „Dragă, cum te simți?” a întrebat-o din nou pe Sara. „Nu este nici o schimbare.”

„Nu-i nici o problemă. Va fi o minune și mai mare decât dacă s-ar fi întâmplat în prima lună.” Vedeți, Sara intrase deja în menopauză atunci când Dumnezeu a dat făgăduința. Ei nu avuseseră niciodată copii, pentru că ea era stearpă, dar Avraam posedea polița, Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit. Și Biblia spune că *„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredința, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă*

lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.” (Romani 4.20-21).

Deci copilul s-a născut pentru că Avraam a ținut cu tărie la acea „poliță.”

Noe a ținut acea „poliță” și și-a salvat viața. Acela a fost prețul. Și nu numai viața lui, ci și a familiei lui.

Haideți să mai vorbim despre un investitor în această asigurare pentru Viața veșnică. Este vorba de Daniel, profetul care a trăit în timpul împăratului Nebucadnețar. Acest împărat i-a dus pe copiii lui Israel în robie, pentru că se îndepărtase de Dumnezeu. Domnul le ceruse să aducă jertfe, iar ei au ascultat și au făcut întocmai. Astfel, evreul mergea la preot și ducea cu el un berbec sau un miel, care în ziua ispășirii era jertfit pentru păcatele lui. Păcătosul își punea mâinile pe capul acelui miel, în timp ce preotul îl junghia, și în timp ce sângele curgea din el, știa că acea viață se dă pentru acoperirea păcatelor lui. Păcătosul era sincer și știa că, atâta timp cât va fi așa, este în ordine, dar timpul a trecut și totul a devenit o tradiție.

Atunci, Dumnezeu l-a trimis în scenă pe proorocul Isaia, care s-a ridicat și a spus în Numele Domnului: *„Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.”* (Isaia 1.10, 14b).

Acolo au ajuns ei și tot acolo am ajuns și noi, așa că mergem la biserică, ceea ce este bine, dar dacă cineva întreabă: „Ești creștin?” răspunsul este: „Sunt metodist!” „Sunt baptist!” „Sunt prezbiterian!” „Sunt pentecostal!” Sau orice altceva. Totul este o tradiție și nu mai suntem sinceri. Oamenii nu mai trăiesc conform Scripturii, ci fiecare face ce vrea, iar dacă vreun păstor încearcă să-i corecteze, este dat afară din biserică. Nu-l vor în mijlocul lor dacă nu le aduce tot Hollywood-ul acolo, cu petreceri și dineuri și dacă nu le lasă pe fete să se poarte cum vor și să se îmbrace cum le place, imoral, căci atracția sexuală a devenit un „curent modern.” Ce rușine!

Isus a spus că o femeie poate fi cât se poate de cinstită, căci dacă va purta acele haine imorale, în ziua judecății va fi acuzată de curvie: *„.....Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”* (Matei 5.28). Vedeți? Indiferent cât este de inocentă acea femeie, păcătosul care o va pofti din pricina îmbrăcăminte imorale care îi descoperă formele corpului, va fi condamnat pentru curvie, dar ea este făcută responsabilă pentru aceasta.

Vouă, creștinilor, nu vă este rușine? Ar trebui să vă purtați ca niște fiice de Dumnezeu! Și voi, bărbaților, membri ai bisericii, diaconi și păstori care le permiteți soțiilor voastre să facă aceasta, voi ar trebui să vă purtați ca niște fii de Dumnezeu! Atitudinea voastră nu este demnă de un fiu al lui Dumnezeu care spune că este născut din El. Vă este teamă să spuneți ceva, ca nu cumva organizația voastră să vă dea afară, este adevărat? Dar Daniel nu a făcut așa!

El a hotărât în inima lui să nu pângărească cu nici un chip polița lui de asigurare. A spus că oricât de mari vor fi bogățiile din jurul lui, oricât de mari ar fi ofertele lumii și de ispititoare, el nu se va mai lăsa prins de acele lucruri. „Eu,” își zicea el, „nu-mi voi bate joc de investiția mea!”

O, lume creștină, nu-ți bate joc de investiția pe care ai făcut-o în Viața veșnică! Nu o pângăriți!

Daniel a hotărât să nu facă niciodată așa ceva și a meritat, căci atunci când a fost aruncat în groapa cu lei, „polița” primită i-a salvat viața. Da, a meritat să facă acea investiție.

Copiii evrei au fost siliți să se închine în fața idolului ridicat de împărat, dar „polița” lor le-a salvat viața din cuptorul încins, pentru că au făcut o investiție bună.

Priviți-l apoi pe Simon Petru, un fariseu cumsecade, care a fost învățat de tatăl său că într-o zi va veni Mesia. De-a lungul timpului, poporul evreu a privit mereu după împlinirea acestei făgăduințe, iar acum ea devenise realitate.

Cu câțva timp în urmă, am citit o povestioară în legătură cu Petru, dar nu pot să spun dacă este adevărat sau nu. În ea se spune că tatăl lui, i-a zis lui Petru: „Am privit tot timpul după venirea lui Mesia și știu că înainte ca acest lucru să se întâmple, vor apărea tot felul de „ismuri” și de lucruri false. Dar, fiule, ca evrei, noi am fost învățați să-i credem numai pe proorocii noștri, pentru că Cuvântul vine numai și numai la ei. Domnul a făgăduit că nu va mai face nimic fără să descopere mai întâi proorocilor Săi, acele lucruri (Amos 3.7). Moise a spus că Domnul va ridica dintre frații noștri un prooroc ca el, iar Mesia nu va fi un educator; nu va fi o denominațiune, ci va fi un Prooroc, iar Cuvântul Domnului va fi cu El.”

Andrei a fost primul care l-a auzit pe Ioan despre o asemenea venire, dar iată că într-o zi, chiar Simon a pășit în prezența aceluia Isus din Nazaret, despre care vorbea Ioan. În clipa în care l-a văzut, Isus l-a privit și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui

Iona.” O, aceasta a fost destul pentru Simon. El a știut imediat că Cel din fața sa era Mesia, pentru că vedea cu ochii lui legitimarea Cuvântului pentru acea zi. Cum de ceilalți n-au putut vedea aceasta?

După aceea, Filip s-a dus cam 15 mile depărtare, la prietenul său Natanael. Ei au studiat Biblia împreună și poate că discuția lor a avut loc chiar sub copacul unde l-a găsit Filip rugându-se. „Natanael!” l-a strigat Filip. Desigur, el era un gentleman. De altfel, orice om care-L urmează pe Isus este un gentleman. Deci l-a găsit rugându-Se, așa că a stat puțin până când Natanael și-a încheiat rugăciunea, apoi a început să vorbească cu el. Dar vedeți, Filip nu a început să-i spună despre grădina cu măslini, sau altceva de felul acesta, ci a intrat direct în subiectul problemei.

„Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege și proorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”

„O, a răspuns Natanael, poate ieși ceva bun din Nazaret?” „Vino să vezi!” a spus Filip.

Vedeți? Acesta este cel mai bun răspuns pe care un om îl poate da altuia: „Vino și convinge-te singur. Nu sta acasă și critica, ci vino și convinge-te!”

Poate că mergând pe drum, spre locul unde se afla Isus, Natanael i-a zis lui Filip: „Noi Îl așteptăm de sute de ani pe Mesia. Tu știi cât am studiat problema aceasta. Cred că atunci când va veni Mesia, Dumnezeu va face culoare mari de la cer la pământ, până la marele preot Caiafa și El va spune: „Iată-Mă!” Vedeți?

Dar nu așa spun Scripturile că va veni El, și noi știm că Mesia urma să vină așa cum este scris. El urma să vină ca un om simplu, un păstor, un Prooroc ca Moise.

Când a ajuns în prezența lui Mesia, care era în rugăciune pentru bolnavi sau mai știu eu ce făcea, citim că El a privit spre Natanael și a spus: *„Iată cu adevărat un om în care nu este vicleșug.”*

Poate vă gândiți că l-a numit israelit, pentru că era îmbrăcat ca un evreu, însă nu uitați că toți bărbații din răsărit se îmbracă la fel: cu turban și barbă.

Dacă vă amintiți, chiar și Isus a mers alături de doi ucenici, pe drumul Emausului, după înviere, și ei nu l-au recunoscut. Era îmbrăcat ca și ei.

Când a auzit acele cuvinte, tânărul evreu a privit surprins spre Isus și l-a zis: „*De unde mă cunoști? De unde știi că sunt evreu și că sunt cinstit, doar nu m-ai văzut niciodată până acum?*”, iar Domnul i-a răspuns: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.*”

Atunci Natanael a luat imediat o „poliță,” a căzut la picioarele Lui și l-a zis: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.*” (Ioan 1.42-49). Numele Lui este nemuritor.

Ar mai fi o femeie despre care aș vrea să vorbesc, pentru că văd și doamne printre noi. O, acea doamnă nu a fost ca voi, pentru că era acuzată de biserica ei de imoralitate. Ea era pe jumătate evreică și pe jumătate dintre neamuri: era o samariteancă.

Dacă Scriptura este corectă și este, există numai trei rase de oameni. Dumnezeu să mă ierte pentru că l-am spus înainte pe „dacă” deoarece Biblia este corectă. Ea este Dumnezeu însuși: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu....Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi....Același ieri, azi și în veci.*” (Ioan 1.1,14; Evrei 13.8).

Înainte de a vorbi despre această femeie, am să vă spun ceva despre cele trei popoare de care vorbește Biblia: Sem, Ham și Iafet.

Noi, neamurile, eram păgâni în acele zile, ne închinam la idoli, dar evreii și samaritenii priveau după venirea lui Mesia, iar El vine numai la cei care privesc spre El.

Uneori, noi, cei de astăzi, spunem că-l căutăm pe Domnul și investim milioane de dolari în clădiri sau mai știu eu ce. Și aceasta, în timp ce misionarii mor pe câmpul Evangheliei, mulți dintre ei fiind desculți și flămânzi. Vedeți? Investim milioane de dolari în tot felul de nimicuri, așa încât propriile noastre fapte condamnă mărturia pe care o avem.

Isus mergea deci la Ierihon, care era mai jos de Ierusalim. El a făcut însă un înconjur și a trecut prin Samaria, ajungând într-o cetate numită Sihar. Când a ajuns acolo, i-a trimis pe ucenici să cumpere cele trebuincioase, iar El s-a așezat lângă o fântână, afară din cetate. Și în timp ce stătea acolo, a venit acea femeie din Sihar, ca să ia apă. Când a văzut-o, Domnul i-a zis: „*Dă-Mi să beau!*” Era ceva foarte neobișnuit ca un iudeu să vorbească cu un samaritean, așa că femeia i-a răspuns:

„Cum, Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?”

Drept răspuns Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie, și n-ar mai fi trebuit să vii ca să scoți de aici.”

Și așa, discuția a continuat despre religie, apoi a ajuns la viața ei. Atunci El i-a zis: *„Du-te de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.”*

„N-am bărbat”, I-a răspuns ea, iar El a continuat: „Bine ai zis că n-ai bărbat, pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”

Doar cu câteva zile mai înainte, învățătorii și rabinii aceluși timp, bărbați care s-ar fi convenit să cunoască toate lucrurile, Îl numiseră „Beelzebul” și spusese că face toate acele lucruri minunate „printr-un duh rău.” Ei trebuiau să dea un răspuns adunării lor, așa că au spus cu toții, într-un glas, că Isus este călăuzit de un duh rău.

Și știți ce le-a răspuns Isus? *„Eu vă iert pentru aceasta”*. De ce? Pentru că Jertfa nu fusese încă dată, *„dar când va veni Duhul Sfânt și va face aceleași lucruri pe care le fac Eu, dacă cineva va vorbi împotriva Lui, nu va fi iertat niciodată.”* (vezi Matei 12.32).

Și noi știm ce s-a întâmplat după ce ei L-au respins pe Duhul Sfânt. A venit generalul Titus, a dat foc la cetate și la Templu, iar pe evrei i-a împrăștiat prin toată lumea. Dar acum, ei se adună din nou în Palestina, împlinind Scripturile.

Când acei evrei L-au văzut făcând acele lucruri și L-au numit „un duh rău” deci când au numit Duhul lui Dumnezeu din El, „un duh rău,” drac, ghicitor sau ceva de la cel rău, au făcut un păcat de neiertat. Dar când femeia a văzut că-i spune lucrurile tainice din viața ei, I-a zis: *„Doamne, văd că ești prooroc!”* Nu uitați că ei nu mai avuseseră de 400 de ani un prooroc, deoarece Maleahi fusese ultimul.

„Știu, I-a zis femeia, că atunci când va veni Mesia, El va fi legitimat ca fiind Mesia. Știu că El face aceste lucruri.”, iar Isus i-a răspuns: *„Eu, cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”* (Ioan 4).

Atunci femeia a luat o „poliță” și a alergat în cetate ca să ducă tuturor vestea cea bună: că L-a găsit pe Mesia. Ea avea Viața veșnică pentru că a crezut în El. De

unde a știut că El era Cel așteptat? A văzut identificarea Sa cu Scripturile, a văzut Cuvântul făcut viu.

Când Isus a spus: „*Eu sunt El,*” ea a luat o „poliță” pentru că era interesată.

Nicodim, un om peste 80 de ani, a fost convins că era ceva cu privire la Isus, deoarece era deosebit de toți ceilalți bărbați, așa că a dorit și el o poliță. Astfel, a venit la El într-o noapte, căci dorea o poliță și a găsit Banca deschisă.

Această Bancă este deschisă tot timpul, este deschisă la banchet, este deschisă pe stradă și este deschisă oriunde, pentru că oricine dorește să facă o investiție, să poată obține această poliță de asigurare. Nicodim a găsit Banca deschisă și a luat o poliță de asigurare.

Acum, noi știm că în Luca 24.49, după ce Isus și-a ales ucenicii, ei au primit polița de asigurare a Vieții veșnice. Voi știți că pentru o poliță de asigurări obișnuită, se plătesc întotdeauna dividende. Ei erau acceptați și aleși de Isus, așa că s-au dus la Ierusalim pentru a aștepta ziua cincizecimii, când urmau să primească dividendele: botezul Duhului Sfânt și puterea care dovedea că Isus este viu.

Voi, cei care vă pretindeți creștini, de ce nu faceți la fel? Voi credeți în Isus Hristos și deveniți membri ai bisericii, dar de ce nu mergeți sus, la cincizecime, să vă luați dividendele, puterea Duhului Sfânt?

Acele polițe au fost împărțite, așa că, dacă le doriți cu adevărat, puteți să le primiți, numai să credeți, deoarece Petru a spus în cuvântarea lui de la Rusalii:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți acei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (Fapte 2.38-39).

Deci, dacă în seara aceasta ești numai un mărturisitor și nu ți-ai scos încă dividendele, n-ai vrea să-ți iei polița și să vii să discutăm puțin? Îngenunchează numai pentru câteva minute alături de mine și vei vedea dacă nu-i așa. Fii sincer și ți se va plăti pe loc, dacă deții cu adevărat o poliță. El va recunoaște polița, credința ta, dacă spui că este în Dumnezeu.

Da, dacă credința ta este în Dumnezeu și în Cuvântul Său, și nu într-un crez denominațional; dacă crezi în Isus Hristos, și se va plăti pe loc, deoarece El Își cunoaște polițele.

Acolo a mai fost un evreu bogat care l-a întâlnit pe Isus la câteva zile după învierea și înălțarea Sa. Mă refer la Saul, care a învățat la picioarele lui Gamaliel, unul din cei mai mari învățați ai timpului. Era atât de zelos, încât a păzit hainele celor care l-au ucis cu pietre pe Ștefan, iar apoi a plecat spre Damasc, având aprobare de la marele preot ca să-i arunce în închisoare pe toți cei care dețineau polița aceea. Bătrânii lui Israel i-au spus: „Acel om nu era un Prooroc.” Astfel, a pornit spre Damasc, având în buzunar împuternicirea de a stârpi un grup de oameni din oraș, care avea acea poliță.

Marele preot îi spusese: „Saul, văd că ești un bărbat zelos și de încredere. Ia deci, această împuternicire și du-te până acolo ca să-i arestezi pe toți. Dacă va fi nevoie să-i omori, fă-o fără nici o teamă, căci totul este în ordine!” iar Saul îi răspunsese: „Onorate sfinte părinte, voi face precum ai spus!” Și a plecat. Iată însă, că pe când se afla în drum spre Damasc, pe la ora 11.00, a strălucit în fața lui o lumină venită din cer, un Stâlp de foc, care l-a doborât la pământ. Când s-a ridicat, Saul a văzut că în fața lui era Stâlpul de foc. Fiind evreu, el nu s-ar fi închinat și nu ar fi numit pe nimeni „Doamne” afară de Dumnezeul lui Israel. El știa de la învățătorul Gamaliel despre Îngerul Domnului care era Logosul ieșit de la Dumnezeu, care a fost Hristos, și care-i călăuzise prin pustie, în forma unei Lumini, a unui Stâlp de foc. Aceasta l-a determinat să numească acea Lumină: „Doamne” pentru că a primit această descoperire, a putut să spună că „Isus al Noului Testament este IeHoVaH al Vechiului Testament!”

Saul a avut această descoperire și a putut să strige: „*Cine ești Tu, Doamne?*”, la care Domnul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus, pe care-L prigonești*”. Și Saul a luat o poliță.

Comparați-i pe acești doi tineri: pe tânărul bogat care a vrut să țină mai departe tradițiile strămoșești și pe celălalt tânăr care a fost convins. Unul l-a văzut ca Om, pentru că Dumnezeu s-a arătat în trup ca să moară pentru păcatele noastre, dar celălalt l-a văzut ca Dumnezeul cel viu și Atotputernic.

Sângele mieilor, viața din acel sânge, nu a putut veni peste credincios, pentru că animalul nu are suflet, dar Acesta a fost Dumnezeu însuși, iar noi ne-am născut din

acel Duh, așa că suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu. Comparați-i pe acești doi oameni. Ei au avut dovada că Dumnezeu era în Hristos, Același Stâlp de foc care a călăuzit poporul prin pustie, hrănindu-i zi și noapte.

Amintiți-vă că atunci când era pe pământ, Isus a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.”* El era Stâlpul de foc care a condus poporul prin pustie.

Biblia spune că Moise *„socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.”* (Evrei 11.26). Astfel, el a părăsit Egiptul ca să-L urmeze pe Hristos.

Când a stat El acolo, Stâlpul de foc era reprezentat de El, deoarece Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...”* (Ioan 10.37-38a).

Ei au răspuns: *„Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu!”*

Vedeți? Isus le-a spus clar: *„Dacă nu Mă puteți crede ca Om, credeți măcar lucrările acestea, căci ele mărturisesc despre Mine.”*

Noi știm că El a murit, a fost îngropat, a înviat, iar apoi S-a ridicat, așa că în Fapte Îl vedem din nou în Stâlpul de foc. El trebuia să vină de la Dumnezeu și să meargă la Dumnezeu, pentru că este încă Același care a fost și în trecut.

Și când Saul L-a recunoscut pe Dumnezeu IeHoVaH, Stâlpul de foc al Vechiului Testament, ca fiind „Isus” și-a luat imediat polița de asigurare. Atunci totul a fost în ordine.

Ce decizie pripită a luat acel tânăr cârmuitor! Ce ați da voi în schimb pentru sufletul vostru? Voi vă certați cu rudele voastre pentru pământuri și clădiri, dar cum rămâne cu sufletul vostru? Nu uitați că s-ar putea ca aceasta să fie clipa decisivă în hotărârea pe care o luați.

Uitați-vă la tânărul acela bogat. Cât de slab a putut fi ca om de afaceri, dacă a preferat să se țină în continuare de o tradiție când i s-a dovedit clar că în fața lui stătea Viața veșnică și când el însuși a mărturisit că vede aceasta, prin faptul că L-a întrebat pe Isus: *„Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”*

Pavel, în schimb, L-a primit și ca urmare a ieșit afară. El nu a procedat ca oamenii de astăzi care privesc spre opinia generală și nici nu a căutat laudele și

recunoașterea lor, ci a ales slava lui Dumnezeu.

Să-l urmărim încă puțin pe tânărul bogat. Știți ce s-a întâmplat cu el? Să nu credeți cumva că a ajuns sărac, sau un cerșetor pe stradă. El a avut propășire, măcar că a respins acea oportunitate.

De multe ori, oamenii râd astăzi de Duhul Sfânt și-L batjocoresc, apoi merg și au succes în afaceri. Da, ei râd și spun: „Hei, priviți la mine! Dacă este ceva acolo, păi, să mi se întâmple mie!”

Voi știți proverbul care spune că „nebunul umblă cu bocanci cu cuie, acolo unde îngerii se tem să pună piciorul.”

Exact așa a făcut acel tânăr. El a făcut o greșeală capitală, dar cu toate acestea afacerile lui nu s-au împotmolit nici o clipă; mai mult, a prosperat. A devenit mai popular, iar averea i-a sporit atât de mult încât a trebuit să-și construiască hambare noi, ca să aibă unde să-și depoziteze recoltele.

Acesta este motivul pentru care are prosperitate și biserica din timpul acesta: ea L-a refuzat pe Duhul Sfânt. De aceea, ei vor merge în Consiliul Ecumenic, cum spune Biblia. Acum ea (biserica) este cu adevărat Laodicea, bogată și prosperă în bunuri!

Da, ea este la fel ca tânărul evreu bogat. El este un simbol spre biserica ce îl respinge pe Hristos, în timp ce Pavel sau Saul, este simbolul celor care-L primesc. Amândoi au avut ocazia de a-L primi, așa cum o aveți și voi în seara aceasta.

Tânărul bogat a prosperat în bunuri, ca epoca Laodicea. Amintiți-vă numai că el a ajuns atât de puternic și de bogat, încât chiar și oamenii de seamă și monarhii au început să vină la el. Da, și Biblia spune că el a dat un mare banchet, iar la ușa lui stătea un deținător al poliției de asigurări pentru Viață veșnică. O, poate că i-a aruncat și lui câteva firimituri! Și știți ceva? Cu siguranță, acest tânăr a avut din nou ocazia să-L primească pe Hristos, atunci când acel martor, săracul Lazăr, a mărturisit despre El. Tânărul i-a aruncat însă câteva firimituri și a spus: „O, voi încerca asta altădată!” Voi știți că aceasta este atitudinea din anii 1960: „Este în ordine! Lăsați-l să meargă să vadă!”

Lazăr deținea însă o poliță: „*Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!*” (Matei 5.3).

Tânărul bogat a prosperat în bunuri, a devenit tot mai mare și mai celebru, dar în

curând avea să primească plata finală. Cât a trăit pe pământ, el a avut totul, iar când a plecat, i s-a făcut, fără îndoială un serviciu funerar frumos. Marii predicatori au avut numai cuvinte de laudă pentru el, iar oamenii de afaceri l-au regretat cu toții. Când a trebuit să primească însă, răsplătirea lui Dumnezeu, partea lui a fost „iadul,” pentru că a respins polița pentru Viața veșnică.

În iad, el și-a ridicat ochii, deoarece era în chinuri mari, și a privit pe partea cealaltă a prăpăstiei despre care Domnul Isus spune că nu a fost trecută de nimeni vreodată, și acolo l-a văzut pe deținătorul poliței pentru Viața veșnică, pe săracul Lazăr.

Fiecare dintre ei și-a primit răsplata. Unul pentru că a respins Viața veșnică, iar celălalt pentru că a primit-o. Bogatul a devenit cerșetor, de aceea a spus: *„Lasă ca „deținătorul poliței”, Lazăr, să vină să-mi atingă buzele cu puțină apă, căci aceste flăcări mă chinuie rău.”*

O, oamenilor de afaceri, să nu faceți aceeași greșală ca acest tânăr! Voi sunteți muritori exact ca și el și sunteți puși în fața aceleiași decizii. Asigurați-vă investiția! Primiți una din aceste polițe!

Priviți la Moise. Faraon vedea în poporul Israel doar o grămadă de sclavi frământători de noroi, dar Moise i-a privit ca fiind poporul făgăduinței.

Voi cum priviți astăzi poporul lui Dumnezeu? Moise și-a primit răsplata. Uitați-vă, cine au fost groparii lui? Biblia spune că au fost îngerii, deoarece nimeni altcineva nu putea să-l ducă în locul unde urma să plece.

Uitați-vă la Ilie, care a trăit în timpul când femeile au început să-și taie părul și să-și vopsească fețele, ca doamna Kennedy și ca femeile din timpul nostru. Regele, poporul și biserica deveniseră lumești, de aceea, Dumnezeu a trimis un proroc: pe Ilie, ca să condamne toate acele lucruri.

Și iată că după ce și-a isprăvit lucrarea și a ajuns bătrân, când era gata să plece Acasă, el n-a trebuit să moară, pentru că Dumnezeu i-a pregătit o răsplată minunată: El a trimis din cer un car cu cai de foc, care l-a dus în veșnicie.

Priviți-l pe Ștefan. El a vorbit în fața sinedriului și a spus: *„Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt – adică respingeți polița!”* (Fapte 7.51). *„Cum au fost părinții voștri, așa*

sunteți și voi." Auzind aceasta, ei au sărit asupra lui și l-au lovit cu pietre, dar pe când trăgea să moară, Ștefan și-a ridicat privirile spre cer și și-a văzut răsplata. El l-a văzut pe Isus stând la dreapta mării, iar cerurile erau deschise ca să-l primească.

Priviți-l pe Moody, care a trăit cu o sută de ani în urmă. El a fost un pantofar care abia știa să-și scrie numele. Se spune că odată a mers la el un reporter ca să-i ia un interviu pentru ziar, iar când a apărut articolul, nici măcar n-a putut să citească ce scria, ci i l-a citit managerul lui.

Acolo scria: „Predicatorul Dwight Moody este mai mult decât se poate spune. Este cel mai urât om care a fost văzut vreodată: cu capul chel și favoriții atârând în jos, mai mult lat decât înalt, iar când predică, nici măcar nu știe citi. Când predică miaună și vorbește pe nas și sâsâit.” Când managerul a terminat de citit, Moody a spus: „Sigur că nu au ce vedea la mine, dar ei au venit să-L vadă pe Hristos!” Asta era! Oricât era de criticat, acest bărbat deținea o poliță.

Când era pe moarte, doctorul a spus: „Moartea îl paște pe domnul Moody,” dar el s-a ridicat și a răspuns: „Tu numești asta moarte? Păi, aceasta este ziua încoronării mele!” Vedeți? El deținea acea poliță.

Când eram tânăr, am fost ordonat în Biserica misionară Baptistă, iar bunul meu prieten Paul Rader, era și el un misionar baptist. Mai târziu, el a ajuns pe coasta de vest și a avut o mulțime de neazuri, iar în final s-a îmbolnăvit de cancer și a ajuns pe moarte. El și Luke au umblat tot timpul împreună, așa ca mine și fiul meu. Deci când Paul era pe moarte, Institutul Biblic Moody i-a trimis un cor micuț. Paul avea simțul umorului, așa că atunci când au început să cânte cântarea „Mai aproape Dumnezeu meu de Tine” s-a întors spre ei și le-a zis: „Cine moare aici, eu sau voi?” Ridicați jaluzelele alea și cântați-mi niște cântări vioaie! Atunci ei au început să cânte:

Jos la cruce unde a murit Salvatorul meu,

Jos, acolo, pentru curățirea păcatelor am strigat.

Acolo inimii mele sângele i-a fost aplicat.

Glorie Numelui Său!

Când au terminat, Paul a întrebat: „Unde-i fratele meu, Luke?” Luke era în camera

cealaltă, pentru că nu voia să îl vadă pe fratele lui murind.

„Spuneți-i să vină aici,” a continuat Paul, așa că Luke a intrat în cameră. Când l-a văzut, Paul l-a prins de mână și i-a zis: „Luke, noi am fost împreună în toți acești ani, dar gândește-te că doar peste cinci minute voi sta în prezența lui Isus Hristos, îmbrăcat în neputrezirea Lui.” Apoi a plecat spre răsplătire, deoarece poseda polița.

Bătrânul doctor Bosworth a fost cu mine aproape tot timpul în ultima vreme. El tocmai se întorsese din Africa, avea 84 de ani, și am primit un telefon (la câteva zile după aceea): „Vino la Miami.” Aproape că mi-am rupt cauciucurile la mașină ca să pot ajunge cât mai repede acolo, deoarece era pe moarte. Știam însă că este un deținător al poliției de asigurare.

Era un bărbat micuț și chel, cu mâinile numai oase și piele, iar când m-a văzut, a căzut în brațele mele și a strigat: „Părinte, părinte, carele și călăreții lui Israel!” după care și-a pus mâinile peste mine și m-a binecuvântat.

„Frate Bosworth,” i-am spus, „pot să mă rog pentru tine?” „Dar nu sunt bolnav!”

„Atunci care-i problema, frate?”

„Nimic, doar că plec Acasă.”

„Am știut aceasta,” i-am răspuns. Apoi l-am întrebat:

„Frate Bosworth, care a fost timpul cel mai măreț al vieții și al slujbei tale? Tu l-ai slujit pe Dumnezeu încă înainte de nașterea mea, iar mai târziu, când am ajuns și eu lucrător, am umblat împreună pe câmpurile misiunii. Am fost în furtuni, sub cerul liber, pe mare; tu ai stat alături de mine când am văzut diavoli de-o parte și de alta și tot felul de vraci și ne-am cutremurat amândoi când l-am văzut pe Dumnezeu paralizându-i. Care a fost cel mai mișcător moment al vieții tale? „Chiar acesta,” a răspuns el, pentru că urma să primească plata în contul poliției lui. Apoi a continuat: „Frate Branham, singurul lucru pentru care am trăit, a fost Isus Hristos, care în orice moment va intra pe ușă ca să mă ducă Acasă.” Da, toți aceștia au fost deținători ai poliției. Ei au dat tot ce au avut și au investit în „Mărgăritarul” de mare preț.

Nu vreți să investiți și voi în acest mărgăritar, acum, în timp ce ne vom pleca capetele?

Eu nu pot vedea audiența și nu știu câți ne urmăresc prin circuitul închis Tv, dar doresc să vă spun ceva, prieteni: Nu lăsați ca aceste cuvinte să treacă pe lângă voi, căci toți sunteți muritori și s-ar putea ca unii dintre voi să plece chiar înainte de venirea dimineții.

Eu nu sunt un om prea insistent, dar pentru că Isus a spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine,*” vă întreb: dacă acolo, în inimă, este o cămăruță pentru acea poliță, nu ați vrea s-o acceptați? Acea poliță este Hristos, darul de dragoste oferit de Dumnezeu pentru voi, Cuvântul Său care vrea să devină viu în inima voastră, făcându-vă parte din El. El este Cuvântul. Acceptați-L în viața voastră!

Nu ați vrea să faceți această mare investiție? Dacă doriți să primiți această poliță a Vieții veșnice, ridicați mâna și spuneți: „Eu o doresc, frate Branham. Amintește-mă în rugăciunile tale. Tu nu-mi vezi mâna ridicată, dar Dumnezeu o vede.”

Tatăl nostru ceresc, aici este o povestire simplă, dar crudă și adevărată. Eu am povestit-o în așa fel încât oamenii de afaceri să mă înțeleagă. Acesta este motivul pentru care am numit-o „poliță”. Iartă-mă, dacă am greșit prin faptul că am numit-o așa, căci noi suntem acum, într-un moment cu adevărat sfânt, în care, fără îndoială, mulți se gândesc serios la starea lor, pentru că sunt conștienți că trebuie să-și primească plata.

Tânărul din povestioară era renumit printre oameni și era membrul unei biserici așa că ținea poruncile. Nu a comis curvie, nu a furat, dar în inima lui știa că nu are Viața veșnică.

Doamne, fie ca toți aceia care încearcă să Te întâlnească pentru Viața veșnică, să accepte investiția și să spună: „Doamne, voi face tot ce-mi vei cere!” Îndură-Te, Doamne! Ei sunt cu toții ai Tăi, Tată, de aceea îi încredințez în mâna Ta.

Doamne, sămânța a fost aruncată pretutindeni, așa că dacă pe aici pe undeva, este un pământ bun, care însetează și flămânzește de mulți ani, ajută-l să primească Viața veșnică, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos.

În timp ce stăm cu capetele plecate, îl voi ruga pe fratele Peary să preia serviciul dacă are ceva de spus. **AMIN**

- Amin -